01/11/2018

Ο Ερυθρών Κύριλλος για το Ουκρανικό

/ Επικαιρότητα

Του Επισκόπου Ερυθρών Κυρίλλου

Επιχειρώ να μοιραστώ μερικές σκέψεις πάνω στο Ουκρανικό εκκλησιαστικό ζήτημα εξωτερικεύοντας όσα αισθάνομαι για την ευθύνη μου ως κληρικού απέναντι στους Χριστιανούς μας.

Το σχίσμα είναι ένα πρόβλημα που απασχόλησε την Εκκλησία από τα πρώτα χρόνια της οργάνωσής της. Το είδε και το αντιμετώπισε με πολλή σοφία στις αληθινές του διαστάσεις. Δηλαδή, ως μια κατάσταση στην οποία Χριστιανοί παρουσίαζαν μια διαφοροποίηση σε επιμέρους και μη ζωτικής σημασίας ζητήματα. Για τον λόγο αυτό, κατά την επανένταξή τους στο εκκλησιαστικό σώμα, όπως βλέπουμε και από τις Οικουμενικές ακόμη Συνοδούς, προβλέπονταν πολύ απλές διαδικασίες και μάλιστα με αναγνώριση των μυστηρίων τους.

Όμως κάθε σχίσμα, ανεξάρτητα από το ότι δεν αποτελεί αίρεση, είναι μια πληγή στο εκκλησιαστικό σώμα για την οποία οι υπεύθυνοι, οι ταγοί, οι ηγούμενοι του λαού, οφείλουν να μετέρχονται κάθε μέσου ώστε να επιλυθεί. Πρώτος σε αυτήν την ευθύνη μετέχει ο Οικουμενικός Πατριάρχης. Ζώντας ο ίδιος στο κέντρο της ζωής της Εκκλησίας, εφοδιασμένος με την ευθύνη από τους Κανόνες, κυρίως όμως, επωμισμένος την καθημερινότητα των γεγονότων, την έμπρακτη ποιμαντική ενός διαπολιτισμικής παρουσίας λαού, ασφαλώς και δεν αδιαφορεί για

τα όσα συμβαίνουν ανά την Οικουμένη.
Είναι τραγικό να διαιωνίζονται σχίσματα ιδίως με ανθρώπους που δεν έχουν διαφορετικό πίστευμα από εμάς. Φανερώνει έλλειψη ποιμαντικής ευαισθησίας. Εδώ έρχεται η αγάπη η οποία διαφημίζεται από πολλούς ως μέσο για την επίλυση των ζητημάτων. Η αγάπη, στα εκκλησιαστικά ζητήματα, δεν είναι μόνο μεταξύ των Προκαθημένων εν ονόματι καλών σχέσεων. Αγάπη σημαίνει να εκδαπανάσαι για χάρη του λαού του Θεού. Να μην υπολογίζεις το κόστος. Να υπομένεις τις συκοφαντίες, τα ψέμματα, τις ύβρεις, τις συνέπειες σιωπηλά και αγόγγυστα, έχοντας ήσυχη τη συνείδηση ότι αγωνίστηκες για τον άνθρωπο που πάσχει, μη ανεχόμενος να υπάρχουν έξω του εκκλησιαστικού σώματος τόσοι αδελφοί επειδή και μόνο είχαν μια διαφορετική άποψη για την διοίκηση.
Αυτό ισχύει για όλα τα σχίσματα. Δεν τιμωρεί η Εκκλησία με ποινές. Δεν πρέπει να είναι τα επιτίμια μια μορφή τιμωρίας αλλά ένα μέσο συνετισμού. Όταν βλέπεις, όμως, ότι δεν διορθώνεται η κατάσταση, ότι διαιωνίζεται, εξαντλείς όλα τα προσφερόμενα μέσα της αγάπης, σεβόμενος πάντοτε το ενδεχόμενο να μη θέλουν την επιστροφή τους οι αδελφοί. Διότι συμβαίνει και αυτό, δυστυχώς, κάποτε. Όμως εσύ αγωνίζεσαι, δεν αποκάμεις.
Η εκκλησιαστική αγάπη, η εν Χριστώ αγάπη είναι εφευρετική στους τρόπους προσέγγισης του αδελφού. Ο Κωνσταντινουπόλεως δεν είναι πρώτος μόνο επειδή το λέει ο τάδε ή ο δείνα Κανόνας. Είναι Πρώτος επειδή διαχρονικά έχει καταθέσει, κυρίως στην πράξη, πως θυσιαστικά διακονεί αυτήν την ενότητα της Εκκλησίας. Η ενότητα που επαγγέλλεται δεν είναι «η καλή διαχείριση» μιας οιωνεί συνομοσπονδίας αλλά είναι το θάρρος και η αποφασιστικότητα που επιδεικνύει στα προβλήματα που καταλήγουν ενώπιόν του όταν δεν βρίσκουν λύση από τις Τοπικές Εκκλησίες από την αρχή της ιστορίας τους.
Ο Οικουμενικός Πατριάρχης, και μέσα στην έδρα του και στις επαρχίες του ανά τον κόσμο, έχει αποδείξει ότι είναι ποιμένας στοργικός ο οποίος αγκαλιάζει τους αδελφούς από κάθε εθνικότητα, αφουγκράζεται τα προβλήματά τους, συμπάσχει μαζί τους, προσπαθεί με κάθε τρόπο να συνδράμει στη λύση των ζητημάτων που τους απασχολούν, τους οικονομεί με γνήσια αγάπη, έστω κι αν αυτή του κοστίζει, και στέκεται στο ύψος των περιστάσεων όσον αφορά στη διεκδίκηση αυτού του ρόλου που του ανέθεσε η ιστορία.
Τα σχίσματα είναι πρόβλημα που θα έπρεπε να απασχολεί την ποιμαντική της Εκκλησίας. Ο πατέρας, στη θέα και μόνο του παιδιού του που κάποτε έφυγε και κατασπατάλησε τον θησαυρό της Χάριτος, τρέχει κοντά του, το αγκαλιάζει, το φιλά, δεν περιμένει καν να του πει την όποια «συγγνώμη» όφειλε. Του αρκεί που το βλέπει να θέλει να επιστρέψει, που επιστρέφει. Δεν είναι φειδωλός στο να του αποδώσει όλα όσα είχε. Αυτό δεν σημαίνει ότι έπαψε να αγαπά τον μεγάλο του γιο. Εκείνος,άλλωστε, ήταν πάντοτε μαζί του. Ο μικρός αδελφός, όμως, ο άσωτος «νεκρός ήταν και αναστήθηκε, χαμένος και βρέθηκε». Μέσα σε αυτό το πνεύμα ο

Πατριάρχης Βαρθολομαίος, δίνοντας μια ακόμα μαρτυρία της ανεξάντλητης αγάπης της Εκκλησίας – μίας αγάπης που πρέπει να διέπει κάθε σκέψη, κάθε πράξη, κάθε απόφασή μας – ενήργησε για την επαναφορά στο Σώμα της μίας Εκκλησίας των εκατομμυρίων αδελφών μας της Ουκρανίας που για δεκαετίες βρέθηκαν σε σχισματική κατάσταση και ουδέποτε έπαψαν να απευθύνουν εκκλήσεις να επιστρέψουν σε κοινωνία μαζί μας. Έπραξε όπως ο Πατέρας της Παραβολής, όπως θα έπραττε ο κάθε πατέρας για να σώσει το παιδί του που βρέθηκε μακρυά του.